

הם רואים/אבינועם הירש

בכל פעם עם פתיחת חודש ארגון של בני עקיבא אני נזכר בסיפור של חבר שלי יהונתן שהיה המדריך הנצחי של הרא"ה ואמר לי בכל פעם מחדש שהוא מרגיש ש'הם רואים'.

'מי רואה?' שאלתי אותו, 'ולמה אתה כל כך לחוץ מזה? הם הקג"ב? 'האח הגדול'? 'השלטונות? 'החניכים שלי. חשבתי שהם לא, אבל אני אומר לך שהם רואים. הם פשוט מרגישים אותי'.

אני זוכר את הפעם הראשונה ששמעתי את המשפט הזה מיהונתן, נסענו כמה חברה מהשביעית לסיני ובמקום wazen היינו יכולים לדעת עד כמה רחוק הגענו לפי מצב הלבוש שלנו.

בטרמפיאדה היינו על מדי א' בפק"ל תיכוניסטים רגיל: כיפה. ציצית. חולצה.

אחרי הקילומטר ה-101 ניגשה מועצת השבט ל'כיפה' והחליטה על חודו של קול להדיח אותה מהמשך התחרות.

לפני המחסום החלטנו שזה לא הציצית אלא אנחנו, והסברנו לה שיהיה לה הרבה יותר טוב לבד. גם לנו.

לאט לאט הדיבורים שלנו נהיו יותר משוחררים והקדושה שלנו? כמונו, החליפה למדי ב', הוציאה גימלים ותקעה שלט: 'הלכתי תיכף אשוב'.

אמרתי כולנו? כמעט. חוץ מיהונתן, המדריך הדוס, שבאופן הזוי בעינינו, המשיך לתחזק את הזוגיות שלו עם הכיפה והציצית ורגע לפי הירידה לחוף, אמר לנו: "חבר'ה, בחייאת, תראו איזה נוף. איזה מה רבו מעשיך ה' עכשיו אני קולט מה זה 'אשא עיני אל ההרים' - אמר והסתכל אל האדום המכשף של הרי סיני.

'טוב יאללה', אמרנו לו, 'תשחרר אחי, אתה לא בסניף עכשיו. איזה אשא אל ההרים ואיזה נעליים? תשתחרר מהכבלים, מהכיפה, הציצית, ותתחיל להרגיש את החיים הטובים'.

'עזבו אתכם, זה לא מתאים', אמר לנו יהונתן, 'הם רואים'.

לרגע נבהלנו. המצרים רואים? כנפיות הבדואיים המסוכנות?

'החניכים שלי'. ענה יהונתן. 'הם פשוט רואים ומרגישים את זה אח"כ בפעולה, בעמידה שלי מולם, בשחנשי"ם".

'בואנה, לא נסחפנו קצת?' שאל אותו עמי, 'אלו חניכים. נערים בגיל ההתבגרות. לא מלאכים. למה שישמו לב?'

'למה?' השיב יהונתן. 'למה כשיש לך ארבעים זוגות עיניים שבוחנות כל צעד קטן שלך ורואות בך מודל לחיקוי, אין מצב שתוכל לעבוד עליהם כל הזמן. אני לא הייתי עד כדי כך מזלזל בהם'.

אח"כ בעקבות תשובתו של יהונתן, נזכרתי באחד המדריכים שלי בסניף שניסה לדבר איתנו אידאליים, להצמיח בנו עמוד שידרה, גאוות יחידה, אבל חשב שלא נראה שיש לו חברה, שבכל פעם שהוא מדבר איתנו על שמירת נגיעה הקול שלו נהיה שונה, ההתלהבות יורדת והעיניים שלו נמנעות מלהסתכל לנו בפנים כמו בפעולות האחרות שהוא עושה. כי אם הוא גדול מאיתנו, אז הוא בטח יוכל לעבוד עלינו בעיניים.

עד שאחד החניכים ראה אותו ממש ב'מקרה' מטייל עם החברה שלו באילת. בלי כיפה. בלי ציצית. רק עם זיוף אחד גדול.

הרגשנו איך האדמה נופלת לנו מן הרגליים. שהוא יעבוד עלינו ככה? הוא, שכל כך הערצנו אותו? עד עכשיו בכל פעם שאני נזכר בזה אני שומע את רעש הסדק שנפער באמון שלנו בצוות ההדרכה.

מאז, בכל פעם שאני נזכר ביהונתן אני מעריך אותו יותר.

הוא לא הלך לעבוד בהדרכה, אלא נשם אותה.

הוא לא דפק כרטיס, אלא חי את הסניף.

הוא לא חי בכאילו אלא חי את עצמו ואת האידאליים שהוא רצה לעביר לנו.

ובעיקר הוא לא זלזל כל כך באינטליגנציה של החניכים שלו אלא חי עם הידיעה הברורה הזו, שמרגע קבלת חולצת ההדרכה, המעמד החדש והכוח הרב שיש לו על נשמות צעירות שמסתכלות אליו בהערצה מחייב אותו.

כי גם שהחניכים שלו לא לידו וכאילו לא יכולים לראות איך הוא חי באמת.

בתוך תוכו הוא ידע טוב מאוד, ש'הם רואים'.